

Mor Albert Musons: promotor de la premsa de barris a Barcelona

El passat 30 d'octubre de 2007 va morir Albert Musons, a causa d'una crisi cardíaca. Tenia 55 anys, i una llarguíssima trajectòria en favor de la premsa de barris de Barcelona. Musons era secretari tècnic del Col·legi de Periodistes de Catalunya, l'ànima del teixit associatiu de Gràcia i col·laborador de la Taula de Comunicació. Historiador i periodista, polític i lliurepensador, Musons va fer un extraordinari esforç per dignificar "la premsa pobre", a la qual va dedicar articles, llibres i fins i tot exposicions.

Quan els llibres d'història barcelonina recordin aquest 2007, els grans titulars se'ls enduran el desastre de les rodalies, les apagades monumentals, i com no, el llarg viacrucis de l'AVE. Però hi ha molts més arguments per a parlar malament de l'any que hem deixat enrere. El 2007 ha estat també l'últim en què hem pogut gaudir de la companyia de tres grans cronistes de la vida urbana: Josep Maria Huertas, Francesc Candel i Albert Musons. Les presents línies es dediquen a aquest últim, però la menció als altres dos, a qui ell admirava, era necessària.

Amb la mort d'Albert Musons, Barcelona -i especialment, Gràcia- perd un dels més actius defensors de la comunicació de proximitat. Com a secretari tècnic del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Musons va iniciar a finals dels 90 l'elaboració d'un complet Cens de la Premsa Local de

Albert Musons, Vila de Gràcia/ Gerard Meritxer

"Amb la mort d'Albert Musons, Barcelona -i especialment, Gràcia- perd un dels més actius defensors de la comunicació de proximitat"

la ciutat, que anava actualitzant periòdicament, i on apareixien capçaleres desconegudes pel gran públic: revistes de tota mena que se centraven en l'actualitat dels

barris de la ciutat, i que donaven un servei periodístic d'extraordinari valor per al complicat puzzle de comunitats que conviuen a Barcelona. Musons va saber valorar la importància d'aquesta "premsa pobre": estava convençut que aquest tipus de publicacions, modestes la majoria, feien una gran aportació a la cohesió social i la participació ciutadana en les petites democràcies de barri. I per això, no es va

contentar amb aixecar-ne un cens: també va estudiar-ne a fons els continguts, els editors, els sistemes de distribució... les seves conclusions, en les que vaig tenir l'honor de col·laborar, es van publicar sota el títol *Del desencant a la contrainformació*, i analitzaven la premsa de barris a Barcelona des de 1976 fins al 2001. L'objectiu que vam compartir amb aquest estudi era doble: d'una banda, homenatjar els qui contra